

Beslutningsforslag nr. B 47. Betænkning afgivet af retsudvalget den 16. november 1978

Betænkning og indstilling over folketingets ombudsmands beretning for året 1977

I overensstemmelse med bestemmelserne i § 7, stk. 1, nr. 18, i folketingets forretningsorden har retsudvalget behandlet folketingets ombudsmands beretning for året 1977.

Et *flertal* (udvalget med undtagelse af fremskridtspartiets medlemmer) tager folketingets ombudsmands beretning til efterretning og stiller det nedenstående forslag til folketingsbeslutning.

Et *mindretal inden for flertallet* (socialistisk folkeparti og Danmarks kommunistiske partis medlemmer af udvalget) anerkender ombudsmandsinstitutionen og finder normalt ikke anledning til at gøre indsigelse imod den virksomhed, ombudsmanden udøver.

Mindretallet vil også i år tage ombudsmandens beretning til efterretning, idet mindretallet dog finder anledning til at komme med et enkelt forbehold. Det drejer sig om beretningens nr. 102, side 710, vedrørende udvisningen af en mexikaner. Vedrørende denne sag finder mindretallet, at ombudsmandsinstitutionen kom til at fungere på en måde, der må fremtræde som en domstolsfunktion, uden at der forelå en retssag, og dermed måske med en vægt, som normalt måtte forudsætte en egentlig domstolsbe-

handling.

Mindretallet mener imidlertid, at ansvaret for udvisningen alene ligger hos justitsministeren og ikke hos ombudsmanden, og at svaret for den generelle behandling af udvisningssager ligger hos regeringen, og tager som følge heraf ombudsmandens beretning til efterretning.

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) kan ikke medvirke til nedenstående forslag. Mindretallet mener ikke, at der er noget rimeligt forhold mellem de ressourcer, der anvendes på ombudsmandsinstitutionen, og de resultater, der kan opvises.

Den halve million ord, der er ophobet i ombudsmandsberetningen for 1977, giver indtryk af, at institutionen i det store og hele er blevet et ret uinteressant sideskud på det administrative hierarki. Dette skyldes bl. a., dels at ombudsmandsinstitutionens særdeles begrænsede arbejdsområde og beføjelser – og brug af beføjelserne – gør institutionen til en håbløshedens endestation for langt de fleste klagere, dels at folketinget sjældent eller aldrig foretager nogen opfølgning af de få sager, i hvilke ombudsmanden uddeler næser til forvaltningen.